

TWEE KERSTAVONDEN OP ROTSBURG.

TE ZWOLLE BIJ J. P. VAN DIJK.

TWEE KERSTAVONDEN

OP

ROTSBURG.

EEN VERHAAL VOOR

KLEINE EN GROOTE KINDEREN.

DOOR

J. WITMOND.

ZWOLLE,

J. P. VAN DIJK.

Druk van J. P. van Dijk & Comp.

I. EEN ZINRIJK BEELD.

En door vele zulke gelijkenissen sprak Hij tot hen het woord, naar dat zij het hooren konden. En zonder gelijkenis sprak Hij tot hen niet.

Markus 4 : 33 en 34a.

Wie heeft er niet van LUTHER gehoord? Die weet dan denkelijk ook dat hij, drie en eene halve eeuw geleden, toen haast nergens meer een bijbel te vinden was, met kracht het Evangelie begon te prediken. Hij was een beminnaar van den Heiland. En waarom?—LUTHER had sedert lang gevoeld dat hij een zondig mensch was, zijn best gedaan om zich te verbeteren en daartoe hulp bij de menschen gezocht. Doch dit baatte hem niet. Eindelijk vond hij eenen bijbel, las dat wonderboek, en zie, daar ontdekte hij dat alleen de Heere JESUS zondaren kan zaligmaken. Toen bad hij vurig tot den Heer, en vond bij Hem wat hij tot dusver bij anderen tevergeefs gezocht had. Sedert dien tijd was hij zoo met liefde tot den Heiland en met medelijden

jegens zijne medemenschen vervuld, dat hij iedereen verkondigde dat de Heiland de éénige en bereidwillige Zaligmaker van arme zondaren is.

Een kindervriend was LUTHER bij uitnemendheid. Nu, menschen die niet van kinderen houden, hoe zouden die den Heer liefhebben? LUTHER deed het dan wél, en wendde daarom alle pogingen aan om hen te leeren wie en hoe rijk en hoe mild de Heere JEZUS is. Onderanderen bedacht hij er dit middel op. In zijnen tijd werden er op het feest van 's Heeren geboorte allerlei laffe en berispelijke vertooningen in de kerken gehouden. »Ik zal ook iets vertoonen,” dacht de hervormer, »maar waar wat goeds uit te leeren valt”. Nubehing hij een jongen denneboom met schoone vruchten en allerhande versnaperingen, voorzag de takken rijkelijk van kaarsjes en verzamelde de begeerige jeugd op den feestdag er om heen. — »Ziet, kinderen,” sprak dan de eerwaardige man, nadat hij het licht in de kamer bijna geheel uitgedaan had, »'t is hier thans duister. God is het licht, en waar Hij woont is licht, goed verstand, een

rein hart en zaligheid. De zonde verduistert het verstand en verhardt ons gemoed; en zij verdrijft de wijsheid en blijdschap van god uit ons binnenste. Dat is recht droevig. Als god ons niet helpen wilde, zou het gedurig donkerder en treuriger in ons worden, wij zouden sterven, in het graf dalen en van daar naar eene eeuwige duisternis gaan, waar het verschrikkelijk is." Vervolgens stak hij de kaarsjes aan. Als hij dan de blijdschap zijner jonge vrienden bemerkte over den schitterenden boom, had hij van aandoening wel kunnen weenen. — »Gelijk deze boom de geheele kamer verlicht en vrolijk maakt," ging hij voort, »zoo wordt ons hart verlicht en verblijd door 's Heeren Woord en Geest. Hij alleen kan ons waarlijk wijs en vroom maken, door Zijn Woord ons onderwijzen, door Zijnen Geest ons hart vernieuwen, waardoor wij lust bekomen om naar gods heilige geboden te wandelen. — Deze boom draagt allerlei begeerlijke dingen. De Heere JESUS bezit oneindige schatten van hemelschen aard, om te schenken aan ieder, die oprecht naar Zijn

Woord hoort en doet.” Als hij begon te verhalen van al wat de Heiland voor zondaren verworven heeft, dan kon hij menigmaal zijne aandoening van dankbare liefde niet bedwingen. Na afloop van zijne verklaringen en vermaningen mochten de kinderen naar hartelust plukken en met de heerlijke dingen, die hun goede leeraar voor hen aan den boom gehecht had, naar hunne woningen terugkeeren. »Ik heb menig kind en volwassen mensch ontmoet,» sprak LUTHER dikwijls, »mij getuigende dat zij door die zinnebeeldige voorstelling een diep gevoel bekomen hadden van hunne diepe verdorvenheid en van de zaligheid, die er in JEZUS is voor zondaren, die ze waarlijk van Hem begeeren.”

In LUTHERS' vaderland, Duitschland, hebben sedert ontelbare huisgezinnen 's Heilands geboortegeschiedenis hooren verhalen bij een met lichten en vruchten beladen boompje. En misschien mijne jeugdige lezers ook wel; waaruit blijkt dat LUTHERS voorbeeld nog al navolging heeft gevonden, die voor volwassenen den Heer verkondigde van den predikstoel, voor

degenen, die lezen konden, de blijde boodschap der zaligheid in de boeken schreef, en de kinderen op den Heiland wees, terwijl hij met hen geschaard stond om een rijkbeladen, schitterenden Kerstboom.

En hoe maken *wij* de lieden met JEZUS bekend, lieve vrienden?

II. EEN AARDSCH PARADIJS.

En de zaligheid is in geenen andere; want er is ook onder den hemel geen andere Naam, die onder de menschen gegeven is, door welken wij moeten zalig worden.

Hand. 4 : 12.

Weinig plekken in het gansche land zoo bekoorlijk als HOOGENHEIM, nu jaren geleden! Heuvelen en dalen wisselen er elkander af op eene wijze, die den bezoeker aan het landschap boeien moet. Die prachtige bosschen,

waarin 't gevogelte zijne welluidende toonen kweelt; die vruchtbare akkers, in den zomer als er eene koelte over speelt, aan eene golvende goudzee gelijk; die uitgestrekte weiden met grazende runderen en schapen bedekt; die heldere beek, welke zich in de grilligste bochten door de laagten slingert; die nijvere landlieden, 's daags met vrouw en kind op het veld en 's avonds naar hunne stille woning terugkeerende, meestal aan den voet van eenen heuvel gebouwd; die schoone vergezichten op de heuveltoppen; — dat alles maakte vooral vroeger dit oord tot het beeld van hemelschen vrede en rust.

Eén huis week in alle opzichten van de gewone bouworde af. Op de glooiing van eene hoogte opgetrokken, verhief het zijne muren ver boven de statige populieren daar beneden. 't Was het ceuwen heugende kasteel van het adellijk geslacht VAN MACHTDOLF. Van buiten beschouwd, boezemde het ontzag in door zijnen grooten omvang en sterken bouw; de ruime zalen daar binnen muntten uit in rijkdom en pracht; het was er op gebouwd

om de stormen des tijds te verduren, en daarom door deszelfs stichter ROTSBURG genoemd. Thans was het in het bezit en de woonplaats van graaf VICTOR VAN MACHTDOLF met zijne gemalin ELEONORA en hunne drie kinderen, SOPHIA, die haar twaalfde, AUGUSTA, die haar achtste jaar was ingetreden en WILHELM, die over een paar maanden zijnen vijfden verjaardag hoopte te vieren.

Dat kasteel, omgeven met eene onafzienbare uitgestrektheid boschgrond, weiden en bouwland, had men voor het verblijf kunnen houden van een vorst en het aan de bewoners kunnen benijden. Graaf VICTOR was een forsch man, vol vuur, een vriend van orde en recht, geacht bij aanzienlijken en onderhorigen, weldadig, gevoelig voor het geringste blijk van liefde. Om god en de godsdienstige gebruiken van voorgeslacht en tijdgenoot scheen hij zich luttel te bekreunen. Gravin ELEONORA werd voor eene teedergevoelige, zachtmoedige vrouw gehouden. Hare geheele huishouding wist zij door haren minzamen ernst en oprechten eenvoud te beheerschen. Haar

gemaal, liefhebber van de jacht, was te woelig om veel tehuis te zijn. De opvoeding der kinderen was dus grootendeels aan hare zorg overgelaten; waarvan zij, die boven alle andere dingen aan die dingen dacht welke te komen staan, ijverig gebruik maakte om de zaden der godsvrucht in de harten te strooien. De graaf zag daar niets kwaads in en schatte er zijne edelaardige gade des te hooger om, die, juist door hare ware godsvrucht, de ziel van de huiselijke vreugde was. Soms verkeerde zij echter in eene meer zwaarmoedige stemming. Voor het venster staande en de ondergaande zon nastarende, kon haar dan een zucht ontglippen en de hand een traan wegpinken, die hare vriendelijke oogen had vochtig gemaakt.

Aan graaf VICTORS godvreezende ouders had zij het te danken gehad, dat zij over haar eeuwig behoud bezorgd en met den weg, die daartoe leidt, was bekend geraakt. Door haar toedoen bleven de voorouderlijke godsdienstige gebruiken op het grijze ROTSBURG bewaard. 's Zondags werd de kerk getrouw bezocht, ook door 's graven dienaren. De graaf zelf

verscheen er slechts een paar maal in 't jaar. De gedenkdagen van 's Heeren geboorte, lijden, dood, opstanding en hemelvaart werden plechtig herdacht; want menige ziel op ROTSBURG had den Heer leeren liefhebben en dienen.

Inzonderheid was de Kerstdag tot een dag van christelijke feestviering ingericht. Die dag toch valt midden in den wintertijd, wanneer de huiselijke gezelligheid het minst gestoord wordt. Wie er lust in heeft kan zijne zinnen dan met meer rust bij het groote Liefdewonder Gods bepalen. Naar oudvaderlijk gebruik werd dan inzonderheid, volgens het voorbeeld van den grooten hervormer LUTHER, aan de kinderen gedacht, die maanden van te voren dien blijden dag reeds met verlangen tegemoet zagen.

De wintervorst had zijn huivering wekken- den intocht in HOOGENHEIM gedaan. Een koude wind uit het Noord-oosten stuwde de sneeuw hoog tegen de heuvelen op. De ontbladerde boomen staken hunne takken als zoovele

magere armen , smeekend om behoud , naar den grauwen hemel. Alle veldarbeid stond stil ; het vee op den stal en deszelfs bezitters bij hunnen vrolijken haard mochten zich gelukkig achten binnenshuis te zijn. Op ROTSBURG deed men geene wandeltochtjes meer. Alleen de dartele jeugd , zoowel van 't kasteel als van den daglooner , begaf zich ongeroepen buitenshuis en zocht haar vermaak op het dikke sneeuwtapijt. Tegen de schemering eerst waren allen weêr onder dak. Reeds lang voor donker , waren zij echter binnen de huiselijke wanden op zekeren blijden dag , met ongeduld verbeid. 't Was op Kerstavond.

Op ROTSBURG had dien dag reeds in den vroegen middag eene geheimzinnige bedrijvigheid geheerscht , waarvan 't jonge volkje wel zoo iets , maar niet het rechte begreep. Hoop en verwachting maakten voor hen de minuten tot uren. De eetzaal , waar men bezige handen vernam , werd er evenwel niet vroeger om geopend. Ten langen laatste werd er in eene ongewone kamer gedineerd. Het drietal vond dat heden de tafel verschrikkelijk lang duurde en

was bij den afloop daarvan met een enkelen sprong op. Een half uurtje later werden zij uit hun benauwend ongeduld verlost en door hunne mama in de eetzaal binnen gelaten. Op eene in het midden der zaal staande tafel, met een damasten kleed bedekt, dat tot op den grond afhing, prijkte een schoone boom, waarvan men met grond kon vermoeden dat hij prachtig versierd en rijk beladen was en straks een schitterend licht moest verspreiden.

»Komt, kinderen, laat ons den Heiland loven,» sprak de gravin, terwijl zij zich voor haar kleine huisorgel plaatste. Hij kwam om ons van zonde en dood te verlossen, gelijk wij heden morgen bespraken, op aarde en hoort in den hemel ons lied.» En terwijl in de aangrenzende kamer de zachtkens binnengekomen dienstboden den adem inhielden, om zich niet te verklappen in hunne voor heden door de gravin veroorloofde stille beluistering, klonk het ernstig en plechtig lied door de ruime zaal:

Wijze: Wie zal mij rooven?

Heer, die van boven
 Thans op ons ziet,
 Hoor ons U loven
 In 't staamlend lied.
 Uw liefde onwaard,
 Hebt Gij op aard
 Ons opgezocht
 En duur gekocht.
 Dat onze harten
 Dan ook voortaan
 In vreugd en smarten
 Voor U slechts slaan.

 Dwing onze zinnen,
 Neig ons gemoed,
 Om U te minnen
 Als 't hoogste goed.
 Dat niet ons hart,
 Dwaalziek, verward,

Aan 's werelds tooi
 Zich geef' ter prooi;
 Maar, groote Koning,
 Woon bij ons in;
 Zij 't hart Uw woning
 Met ziel en zin.

 Leer ons U wachten,
 Schatrijke Heer,
 Met alle krachten
 Zoeken Uw eer;
 Dan zal gewis
 Uw erfenis
 En heerlijkheid
 Ons zijn bereid.
 God van ontferming,
 Hoor ons dan nu
 Uwe bescherming
 Houde ons bij U.

»Meer dan eenige andere dag, lieve kinderen,» sprak de gravin,» stemt mij deze tot eene weemoedige blijdschap. De geboorte van den Heiland roept ons allereerst eene diep beschamende waarheid toe. Waarom werd Hij mensch op aarde? Omdat wij zon-

daren waren , diep gevallen , hoogst schuldig. Waarom werd juist HIJ mensch? Omdat onze misdrijven zoo vreeselijk groot en snood zijn, dat slechts gods eigen zoon in staat was ons uit de onpeilbare diepte der ellende op te heffen. Waarom werd Hij mensch? Omdat Hij den dood, door God bedreigd en door ons verdiend, zou kunnen ondergaan in onze plaats. o, Laat ons niet spelen met de zonde! Zij is vijandschap tegen den hoogen god. Stelt niet tot morgen uit wat god u gebiedt nog heden te doen. Heden is het de dag des heils, heden moeten wij ons met een verbroken en verslagen hart tot den Heiland wenden om ter bekwamer tijd geholpen te worden en genade te verkrijgen. Dit moeten, dit mogen wij doen. Immers, wie is de Heiland? Hij is de eigen, de eenig geboren Zoon Gods en al-zoo van Gods natuur. En God kan niets anders dan *geven*. Te *nemen* vindt Hij niets. Den roekeloozen zondaar geeft Hij de straffe des oordeels. Maar wat berouwhebbenden betreft: JEZUS kwam op aarde juist om hun verlossing en leven te geven. Wie is JEZUS?

Waarlijk mensch, gelijk Hij waarlijk god is. Hij weet wat het is mensch te zijn en ontfermt zich over zondige menschen. Zoo dan, Hij wil en Hij kan ons zaligmaken. Ja, wie is JEZUS? Zijn naam: JEZUS, dat is: ZALIGMAKER leert ons, dat, al moge Hij ééns als rechter komen, Hij *thans* komt om ons te behouden.

Eenige minuten later stond de boom in zijn flikkerenden lichtglans, geen takje onbeladen.

»Aan welke woorden van den Heer herinnert ons de Kersboom, zoo als wij hem thans in zijn lichttooi aanschouwen, SOPHIA?» vroeg hare mama.

»Mij dunkt aan onzen dagtekst, mama, Johannes 8 vers 12: Ik ben het licht der wereld; die Mij volgt zal in de duisternis niet wandelen, maar zal het licht des levens hebben. — En ook aan deze woorden: Zoolang Ik in de wereld ben, ben ik het licht der wereld.» (1) —

»Ik herinner mij ook nog iets mama,» sprak Augusta: »Terwijl gij het licht

(1) Joh. 9 : 5.

hebt, gelooft in het licht, opdat gij kinderen des lichts moogt zijn. (1) Ook hebben wij onlangs nog een ander bijbelvers geleerd: Een iegelijk, die kwaad doet, haat het licht en komt tot het licht niet, opdat zijne werken niet bestraft worden. Maar die de waarheid doet, komt tot het licht. (2)

»Komt papa niet naar het licht zien, mama? vroeg op eens de kleine WILHELM, met groote oogen tot haar opziende.

»Even stil zijn, mijn kind,» liet de gravin er plotseling met zachte stem opvolgen, »laat ons een oogenblik rustig spreken.» Onder-tusschen had de argelooze vraag haar hart zoo diep getroffen, dat zij zich haastig moest omkeeren om hare tranen te verbergen. En terwijl zij den eersten regel van het lied noemde, zette zij zich andermaal voor het speeltuig, waarheen de kinderen haar volgden, en met niet minder aandacht dan even te voren klonk het gezang:

(1) Joh. 12 : 36. (2) Joh. 3 : 20, 21.

(WIJZE: Ev. Gezang 39 of 70.)

Langs het veld van Bethlehem
 Ruischt ons 't hemelsch lied in de ooren,
 Van der englen blijde stem,
 Nu de Heiland is geboren:
 „Vrede op aard, den mensch genâ!“
 Juicht het over Efrata.

„God omhoog zij eeuwig eer!“
 Klinkt het lied der englenkooren.
 Jezus Christus, onze Heer,
 Werd ons heden nacht geboren:
 In een krib en herdersstal
 Ligt de Heer van 't groot heelal.

In het armst gewaad gehuld,
 In een schaamle krib gelegen,
 Wordt Gods raad in Hem vervuld,
 Komt Hij zondaars tot een zegen:
 Arm en zwak — en toch de Schat,
 Die ons eeuwig heil omvat.

Ziet, Hij kwam in Davids stad,
 Davids Heer en Davids Zone:
 Aller vromen Hoop en Schat,
 Die in ieders harte wonel
 Isrels Eer, der heidnen Licht,
 De Engel van Gods aangezicht.

»Dààr is pa!» riep de spraakzame knaap, bij het eindigen van 't gezang graaf VICTOR opmerkende en zijnen vader tegemoet springende, die reeds bij den tweeden regel onopgemerkt was binnengetreten. Deze was echter zoo in gedachten verdiept, dat hij ternauwernood aller blijdschap over zijne komst gewaar scheen te worden.

»k Moet een oogenblik uit,» sprak hij na eene korte wijle tot zijne gemalin. »k Hoop dat de kinderen een aangename avond zullen hebben en mama reden zullen geven tot tevredenheid. Fluks was hij verdwenen, men hoorde de schel voor den stalmeester klingelen en vernam verder niets.

De gravin sprak nog even over den Heiland, als het Licht der wereld en deed opmerken dat Jezus ons bekend maakt met ons diep bederf, met den wil van God en met den weg en de middelen om eens rein en heilig in zaligheid voor Zijn aangezicht te verschijnen in de hemelen. Tevens liet zij het niet ontbreken aan den raad, bij Hem het licht en de wijsheid te zoeken, die ten eeu-

wigen leven onmisbaar is. Daarop ving de ontlading van den schoonen boom aan: alle mogelijke voorwerpen van suiker en chocolaad, allerlei klein goud- en zilverwerk, te veel om op te noemen, droeg hij aan zijne buigende takken. De kinderen stonden verbaasd over den heerlijken voorraad. Toen alles zijnen bestemden eigenaar gevonden had, sloeg hunne mama het tafelkleed aan de eene zijde op. En toen daarboven verwachting van onder de tafel allerlei kinderspeelgoed, plaatwerkjes, boeken en dergelijke voorwerpen voor den dag kwamen, gaf het drietal in allerlei uitroepen van blijde verrassing het harte lucht. »Wie had dat kunnen denken, dat hier zulk een schat van heerlijke dingen voor ons was verborgen?» riepen zij om strijd.

»Wie had het ooit kunnen denken,» sprak hunne mama, »dat er in dat schamele Kind, te Bethlehem geboren, in doeken gewonden, liggende in eene kribbe in eenen herderstal, zulk eene groote zaligheid voor zondaren begrepen was? Waartoe is JEZUS geboren? Opdat Hij ons de ware wijsheid zou mede-

deelen, opdat Hij ons van onze zonden, van hare verderfelijke kracht en invloeden, van den dood en het verderf verlossen en ons tot kinderen en erfgenamen GODS zou maken. Weest thans samen verblijd over de heerlijke gaven, die GOD u schonk. Hij ziet ons gaarne verheugd wegens Zijne liefdeblijken. Ik wil onderwijl een weinig rust nemen.”

Dit was de kinderen hoogst welkom en voor de gravin noodig. Haar hart was vol blijden dank aan den Heer, die zijnen Zoon ook tot *haar* heil geschonken had; tevens deed haar de vreugde harer lievelingen recht goed. Toch was haar gemoed bezwaard met gedachten, die zij aan niemand dan alleen aan haren Heiland kon mededeelen. In zijne kinderlijke onschuld had de jeugdige WILHELM haar eene pijl in het hart geschoten, waarvan zij de scherpte zeer diep gevoelde.

Een paar uur later zaten de kinderen in een aanvalligen kring bij hunne mama. Zij stond nog eens met hen stil bij de zaligheid, die JEZUS in de hemelen bereid heeft voor

allen, die Hem oprecht liefhebben op aarde. Dat de kinderen haar over dit onderwerp vele vragen voorlegden, die zij onbeantwoord moest laten, valt niet te ontkennen. Met eerbied volgden zij daarop het vurige gebed, dat de gravin voor hun heil en voor allen die op het kasteel woonden, tot den Heer opzond. En blij van hart werd bij orgelspel op nieuw aangeheven :

(WIJZE: Psalm LXVI.)

Laat al wat leeft den Heiland loven,
 Die uit Zijn hemel nederkwam,
 En in de plaats van de eer daar boven
 De schande en 't vloekhout op zich nam.
 Laat elke tong Zijn lof verkonden,
 Die zoo, zóó lief de wereld had,
 Dat Hij op aard voor onze zonden
 Den donkren lijdensweg betrad.

Wat knielen kan, buig' zich ter aarde
 Voor JESUS, GODS en 's menschen Zoon,
 Zijn bloed heeft eindloos meerder waarde
 Dan rijkdom, eer of koningskroon.
 Heeft Hij Zijn eer en dierbaar leven
 Gewillig voor ons afgestaan:

Dat we ons dan ook geheel Hem geven,
 Als 't loon van Zijne liefdedaân

Dat mensch en engel Hem dan prijzen,
 Zich bukkend voor Zijn hoegen troon,
 Hem hulde biên en dank bewijzen,

Als 's Vaders, óéngen, eeuwgen Zoon.

Dat hemel, aarde en zee Hem eeren

Hem wachtend op het wolkgevaart,

Als Koning en den Heer der heeren,

Die al Zijn luister openbaart.

Juist bij den laatsten regel trad de graaf binnen. De kinderen vlogen hem om den hals. Zij gevoelden zich heden bijzonder gelukkig. Maar hunne mama, hoewel zij het zocht te verbergen, was bijzonder gedrukt. De graaf deed al het zijne om de feestvreugde te doen voortduren en ook zijne gade wendde al het hare daartoe aan; doch ieder van hen had iets op het hart, wat de een den ander niet scheen te kunnen openbaren. Bood ROTSBURG den kinderen een aardsch paradijs aan op dezen dag: graaf VICTOR en zijne gemalin beseften diep dat het dan ook niets anders dan een aardsch, onvolkomen paradijs was.

III. EENE NIEUWE SCHEPPING.

Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: tenzij dat iemand wederom geboren worde, hij kan het koninkrijk GODS niet zien.

Joh. 3 : 3

Een jaar was er verlopen sedert op ROTSBURG in argelooze onschuld een bijna vijfjarig knaapje twee harten tegelijk had gekwetst. Sinds dat oogenblik had eene lente het vogelenkoor naar HOOGENHEIMS bosschen teruggevoerd, een zomer, GODS vriendelijkheid jegens Zijne menschenkinderen ten toon gespreid, een rijke herfst 's landmans noeste vlijt ruimschoots beloond. HOOGENHEIMS bekoorlijke ligging had in dien tusschentijd menig bezoeker uitgelokt en ROTSBURG gedurende de vier op het Kerstfeest volgende maanden aan verscheidene bloedverwanten en vrienden ter tijdelijke verblijfplaats gestrekt. Met het begin van Mei was de grafelijke familie op reis gegaan naar Italië's schoone streken en na eene afwezigheid van

zeven maanden tot den ouden burgt wedergekeerd. De graaf was sedert zijne terugkomst met eene ongesteldheid bezocht geworden, maar thans sedert drie dagen in zooverre hersteld, dat hij zich buiten het kasteel mocht wagen. De winter blies, even als een jaar geleden, zijn killen adem over het landschap en bestrooide het kwistig met het vlokkige dampborduursel van den machtigen Schepper. De beek verborg haren zilveren stroom onder een dik kristal-plaveisel, waarover de landelijke jongelingschap zich op de smalle tweelingijzers lustig zwieren liet.

De twee eerste maanden in Italië waren door het grafelijk echtpaar in eene zekere spanning doorgebracht. Vervolgens was hun het leven aangenamer geworden. Iets echter had er de graaf steeds uit overgehouden, namelijk dit, dat hij in het stellige denkbeeld verkeerde, dat de vogelen lieflijker zongen, de boomen en planten heerlijker, de sterren veel prachtiger waren, zijne gemalin en kinderen hem veel meer liefhadden dan voorheen. Hetzelfde denkbeeld koesterde hij omtrent

ROTSBURG en zijne omstreken, hoewel daar alles toch bij het oude gebleven was. En wie kon den man beletten te gelooven dat de geheele wereld glansrijker was geworden? Althans 't was hem niet te ontnemen.

't Was thans Kerstdag. De geheele familie ging ter kerk en hoorde daar den bejaarden predikant de Kerstgeschiedenis behandelen op zijne gewone degelijke wijze. »Dat is heel wat anders geweest dan ik hier ooit gehoord heb,» was het eerste woord van den graaf weér, zoodra hij de kerk verlaten had. »Dat was duidelijk, schoon, heerlijk; alleen het duurde wat kort. 'k Heb dien goeden man vroeger nooit kunnen begrijpen.» — »Dat is weér de oude strijd, victor,» sprak de gravin glimlachend. Onder velerlei gesprek was het op het kasteel avond geworden, en de tijd voor het kinderfeest daár. In de groote zaal prijkte een Kerstboom, een nieuwe. Ook de kinderschaar was nieuw, althans zij bestond uit een dertigtal, gedoscht in eene voor ROTSBURG ongewone kleeding. Dat de oude predikant met nog een tiental dorpbewoners, daartoe

uitgenoodigd, in eene aan de feestzaal grenzende kamer een gezellig onderhoud hadden over de hooge beteekenis van dezen dag — ook dat was uitermate ongewoon.

»Alles nieuw, alles nieuw!» sprak weêr de graaf, het geheele gezelschap overziende, en de aanwezigen konden het hem ditmaal moeilijk tegenspreken.

»Laat er dan nog ééne zaak nieuw zijn, VICTOR», sprak de gravin. »'t Is nog niet gebeurd dat gij u op Kerstavond met de leiding van het feest belasttet. Thans moest gij dan zoo vriendelijk zijn die op u te nemen. Na een enkel ontwijkend woord gaf de graaf toe. En nu was de beurt aan de aanwezige gasten om elkaar in te fluisteren: »Het is waarlijk alles nieuw geworden.» Want de graaf, vroeger steeds afwezig op dezen avond, plaatste zich thans in den kinderkring en sprak met eene van aandoening bevende stem: »Dierbare Heiland, een arm zondaar, door U van den eeuwigigen dood gered, nadert eerbiedig tot U met deze kinderen. Zegen hen, Heere JESUS met, Uwe liefde. Zij zijn hier samen gekomen om

te gedenken hoe Gij voor achttien eeuwen als mensch op aarde kwaamt, om zondaren te verlossen. Wees genadiglijk met Uwen Geest in ons midden, werkende wat u welbehaaglijk is in aller harten. En leer ons juichen in Uwen heerlijken Naam. Amen." Eene doodsche stilte heerschte er onder allen terwijl de graaf zoo bad en vervolgens de Kerstgeschiedenis verhaalde. 't Is moeielijk te bepalen wie onder het verhaal het diepst geroerd was. » Verleden jaar op dezen dag," dus eindigde hij, »kende ik den Heere JESUS nog niet; ik kende ook mijzelf niet; 'k meende dat ik wijs en rijk was; 'k wist niet dat ik blind en arm was; 't was duister in mij, donker rondom mij; niets voldeed mij. Sedert ik echter den Heiland ken, weet ik wie ik ben, namelijk een arm zondig mensch; maar vrijgekocht door Zijn bloed. En ik weet dat Hij mij in mijne hulpbehoevendheid zal dragen in Zijne machtige armen als een herder zijn verdoold maar wedergevonden schaap. Want Hij heeft mij vernieuwd door Zijnen Geest en opgeschreven om eens eeuwig bij Hem in te wonen." — Zijn gemoed schoot vol.

Ook de kinderen waren getroffen. Al begrepen zij ook al niet alles, zóóveel verstonden zij er wel van dat de graaf hun wilde doen gevoelen dat hij door den Heere JESUS tot een nieuw mensch geworden was en Hem daarom al de liefde zijns harten toedroeg.

De kinderen kregen verlof om naar hartelust de liederen te zingen, die zij op verzoek van de gravin door de vriendelijke bemoeiingen van hunnen onderwijzer hadden van buiten geleerd. SOPHIA, die thans dertien jaar en tamelijk gevorderd in de muziek was, begeleidde de liederen met het orgel. Tegelijk was haar de handhaving der orde opgedragen onderwijl de kinderen zich met het ontladen van den heerlijken boom bezighielden. Dat het hun niet aan eene goede bediening ontbrak, spreekt wel van zelf. Menige kop chocolaad, door een bediende binnengebracht, werd er gebruikt, en aan versnaperingen was geen gebrek. Zoo was dan de feestvierende menigte thans in twee deelen gesplitst: de kinderen onder SOPHIA's leiding in de groote zaal, de overige gasten,

met den graaf thans in hun midden, in de belendende kamer, slechts door eene portebrijsée daarvan gescheiden.

»Gij hebt recht geoordeeld,» dus sprak de predikant zijnen blijden gastheer toe. »Heel de wereld heeft eene andere beteekenis voor u bekomen. En toch is zij niet veranderd, maar gij-zelf zijt een ander, nieuw mensch geworden. Sedert gij in JEZUS uw heil hebt gevonden, spreekt alles tot u van vrede en zaligheid in het Kind te Bethlehém geboren. Het ijdele, vergankelijke en zondige koninkrijk der aarde kan door ieder worden aanschouwd. Om echter het koninkrijk der hemelen te zien en binnen te gaan, is het volstrekt noodzakelijk wedergeboren te zijn door den Heiligen Geest. Zoolang de Heiland slechts voor ons oog in eene kribbe ligt, baat Hij ons niet. Eerst wanneer Hij door het geloof in ons geboren en door Zijnen Geest in ons *wonende* is, wordt Hij ons dierbaarder dan ons eigen leven; want ons leven is kort van duur, smartelijk en zondig; JEZUS die het Leven is, deelt ons in zich zelve een leven

mede eeuwig, rein en heerlijk. Wij loven god voor de u bewezene genade en wenschen u hartelijk geluk in het nieuwe leven, de wonderlijke schepping des Heiligen Geestes."

»Dat moogt gij wel zoo noemen," sprak de graaf. »De naam van onzen Heiland is: Wonderlijk, en wonderlijk is ook het werk des Geestes. Heden juist een jaar geleden bestuurde de Heer het zoo dat ik onverwacht zwaar in het hart getroffen werd. Terwijl ik naar beneden kwam om mij van hier te verwijderen gedurende de feestviering, hoorde ik mijne gemalin en kinderen zingen en bleef onwillekeurig een oogenblik staan luisteren. Ik hoorde mijne gade de vragen beantwoorden: *Waarom* werd JEZUS mensch op aarde? *Waarom* werd Hij *mensch*? *Waarom* kwam juist HIJ op aarde? *Wie is* JEZUS? Vervolgens hoorde ik mijne kinderen teksten opzeggen, die JEZUS voorstellen als het Licht der wereld. En toen mijne AUGUSTA met heldere stem de woorden uitsprak: »Die kwaad doet haat het licht; maar die de waarheid doet komt tot het licht," en toen daarop de kleine WILHELM

argeloos vroeg: »Komt papa niet naar het licht zien?» — toen was het alsof daar binnen in mijn hart met hameren geslagen werd. Ik was bij mijzelfen veroordeeld als een hater van Hem, die het Licht is. Ik liet mijn paard zadelen en begaf mij naar buiten op vollen draf om dat pijnigend gevoel weg te rijden. Anderhalf uur van hier vond ik een meisje onderweg, bitter schreiend; zij moest naar den dokter voor haar zieken vader, en was verdwaald. Ik vroeg haar naar hare woning, wees haar den weg, reed bij hare ouders aan en vond een man in eene schamele hut, den dood nabij. Ik sidderde op het denkbeeld dat ik met mijn gefolterd geweten eens zoo zou neêrliggen. Ik trachtte den man te troosten, doch hij sprak: »Mijnheer, ik ken u niet. Ik heb zulk een troost als gij mij brengt niet noodig. Vroeger trooste ik mij wel op die wijze. Maar ach, die niet *meer* bezit is diep ongelukkig. 'k Heb een beter vertrooster, namelijk JESUS. Hij is voor zondaren gekomen, mijnheer, begrijpt gij? Ik ben ook een zondaar mijnheer, een groot

zondaar. Daarom heb ik een Verlosser noodig die zondaren helpen kan, en die dat uit genade doen wil, begrijpt gij, mijnheer? Want omdat ik een zondaar ben, kan ik niets aanbieden om Hem te bewegen mij te verlossen, dan een boos, bedorven hart. In JEZUS heb ik een bereidwillig Zaligmaker van zondaren gevonden, die Zijn werk *omniet* doet. Ik ga sterven mijnheer, laat mij nu wat met rust; maar voor gij vertrekt, hoor nog dit: *ik* weet waar ik heen ga, namelijk naar JEZUS mijn Heiland. Gij weet *niet* waar gij heen gaat. En van dezulken zegt de Schrift dat zij in de duisternis wandelen (1) en dat zij JEZUS, die het Licht is, haten. Schaam u, mijnheer, dat gij den liefderijken Heiland haat, en bekeer u haastig, opdat uw einde vrede zij, gelijk het mijne." — Ik bleef aan mijnen stoel genageld, wel een half uur lang, hoorde den man zijnen Heiland danken en bidden, zag den glans der vreugde en het hijgend verlangen om bij JEZUS te zijn op zijn gelaat en

(1) Joh. 12: 35

hem vredig ontslapen. — Dat was mij te veel. Op het doodbed gerust en blijde te zijn, dat was iets dat mij trof. Ik reed spoorlags naar huis, hoorde op nieuw mijne kinderen zingen den lof van den Heiland des stervenden. De woorden van mijn kind en het sterfbed van dien avond wilden mij niet verlaten. 'k Deed ter verstrooïing eene verre reis, bracht twee maanden in eenen vreeselijken strijd door of ik mij aan JEZUS zou overgeven of niet. Mijne gade was ook diep getroffen geworden door WILHELMS vraag en later is mij openbaar geworden dat zij dag en nacht gebeden heeft om mijn behoud. De Geest des Heeren heeft getriomfeerd, mij op de knieën geworpen voor JEZUS, mij oprecht gemaakt voor Zijn aangezicht en mij de zaligheid doen vinden aan Zijne voeten. Voortaan is JEZUS mijn leven, en mijn leven zal Hem gewijd en mijn sterven gewin zijn. Ik ben door Zijne genade een ander mensch geworden en hoop door Zijne kracht ook als een nieuw schepsel te wandelen al de dagen mijns levens.”

»Amen!» sprak de waardige leeraar. »Amen!» klonk het van aller lippen. »Amen!» klonk het in de hemelen onder de engelen Gods, die zich verblijden, wanneer daar een zondaar is, die van harte zijne toestemming geeft aan de blijde tijding van den geboorte-engel: »Zie, ik verkondig u groote blijdschap, namelijk dat u heden de Heiland geboren is, welke is CHRISTUS, de HEERE.»

Sedert de bekeering van graaf VICTOR was ROTSBURG een ander huis. Blijde liederen der verlossing, den Heiland ter eere, werden er aangeheven en de Heiland er getrouw gediend in kinderlijke liefde.

Uit ROTSBURG vloeide naar het achtergelaten gezin van den getrouwen stervenden Christus-verkondiger, al wat tot 's levens onderhoud noodig was.

ROTSBURG werd tot een zegen van den ganschen omtrek. Alles wat de strekking had om de zaligheid te verkondigen in het te Bethlehém geboren Wonderkind werd door

de MACHTDOLFS krachtig ondersteund.

En toen de lente de sneeuw weggevaagd en de grafheuvelen zichtbaar gemaakt had, zorgde graaf VICTOR voor een grafsteen op de rustplaats van zijn getrouwen prediker, met het opschrift: Die in Christus is, is een nieuw schepsel; het oude is voorbijgegaan; ziet, het is alles nieuw geworden. Zalig zijn de dooden die in den Heere sterven. Ja, zegt de Geest zij rusten van hunnen arbeid en hunne werken volgen met hen.

Komt Papa niet naar het licht zien?

Prijs 10 Ct. 25 Ex. f 2.25. 50 Ex. f 4.00. 100 Ex. f 7.00.